

مجازات زندان در اسلام^۱

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

از چه زمان در اسلام، مجازات زندان برای مجرمان مقرر شد و این کیفر مخصوص چه جرم یا جرم‌هایی است؟

مجازات زندان در قوانین دو گونه است: موقت و جزایی. اولی برای جلوگیری از فرار متهم است و دومی برای کیفر دادن به محکوم است. در احکام اسلام چنین زندانی تنصیص نشده است. البته در بعضی از موارد، قاضی شرع اختیاراتی دارد و به تشخیص خود می‌تواند متهم را در بازداشت نگه دارد تا اتهام او ثابت شود. مطابق قوانین اسلام، اگر کسی یا کسانی در برابر حکومت اسلام قیام مسلحانه کنند، باید با آنها مقابله کرد: «إِنَّمَا جَزَاءَ الظُّلْمِ يَحْارِبُونَ اللَّهَ وَرَسُولَهُ وَيَسْعَوْنَ فِي الْأَرْضِ فَسَادًا أَنْ يَقْتَلُوا أَوْ يُنَصَّبُوا أَوْ يُنْقَطَعَ أَيْدِيهِمْ وَأَذْجَلُهُمْ مِنْ خَلَافِ أُوْيَنْفَوْا مِنْ الْأَرْضِ ذَلِكَ لَهُمْ خَزْنَى فِي الْآخِرَةِ وَلَهُمْ فِي الْآخِرَةِ عَذَابٌ عَظِيمٌ»^۱ در کشور و حکومتی اسلامی اگر کسی دست به قیام مسلحانه زد، او را یا می‌کشند، یا یک دست و یک پای او را برخلاف یکدیگر می‌برند یا تبعیدش می‌کنند. اما در اسلام حکمی درباره بازداشت موقت نیست. در دیگر موارد هم، یعنی غیر از مورد قیام مسلحانه، باید بر مجرم حد جاری شود. مثلاً در مورد قتل، تعین حد حق حاکم نیست؛ بلکه حق ولی دم یا صاحب خون است. کشنن قاتل اگر مرتكب قتل عمد شده باشد، که با اصول مخصوص باید ثابت شود، جایز است؛ ولی آن هم در اختیار وارث است، چه حکم قصاص می‌تواند تبدیل به دیه شود.

۱. این سخنرانی در مورخ ۱۳۴۳/۷/۲۱ ایراد شده است.

۲. «سزای کسانی که با [دوس்டلاران] خدا و پیامبر او می‌جنگند و در زمین به فساد می‌کوشند، جز این نیست که کشته شوند یا بر دار آویخته گردند یا دست و پایشان در خلاف جهت یکدیگر بریده شود یا از آن سرزمهین تبعید گردند. این، رسولی انان در دنیاست و در آخرت عذابی بزرگ خواهند داشت». مائده (۵)، ۳۳.

احکام اسلامی قسمتی منصوصات است و قسمتی هم واگذار شده است به تشخیص قاضی. البته برخی از جرم‌ها حکم‌ش معین است. اما در دو مورد، قاضی می‌تواند حکم زندان ابد صادر کند: یکی در مورد سرقت که اگر کسی سه‌بار دست به سرقت بزند، بار سوم محکوم به حبس ابد خواهد شد. دوم در مورد قتل که آمر به قتل محکوم به حبس ابد می‌شود. حکم منصوص منحصر به همین دو مورد است.^۱ از ماهیت این حکم‌ها برخی از آنها برابر با حکم اسلام و زمان خلفای راشدین توقیفگاهی نبوده است.^۲ از زمان معاویه به بعد است که زندانی کردن، آن هم برای مخالفان سیاسی، معمول شد.

تفاوت ازدواج با زنا

فرق ازدواج با زنا، در صورت راضی بودن طرفین چیست و چرا توافق آن‌ها به صورت جاری کردن خطبه عقد، که منظور از آن گرفتن رضایت دو طرف است، با رضایت آن‌ها بدون تشریفات خاص ازدواج تفاوت دارد و دومی معتبر نیست؟ فرق زنا و ازدواج در همین است که ازدواج شرعی بر اساس عرف پذیرفته عام است و زنا بر اساس صرف عمل شهوانی و حیوانی که شخصی می‌خواهد موقتاً انجام دهد. وقتی که کسی قصد زناشویی و ازدواج و تولید نسل و زندگی دائمی مشترک دارد، طبیعی است که مقررات و حدود معینی را که در آئین پیش‌بینی شده است رعایت کند. فرق بین زنا و ازدواج همین است که در زنا قصد شهوت و هتك حرمت است – ولو با رضایت – و در ازدواج قصد با هم زندگی کردن است که با قرارداد منعقد می‌شود و چون قصد طرفینی است، هر دو طرف مقرراتی دارند. مراد از کلمه **أنكح** انشاء است و دلالت بر این دارد که عملی انجام گرفته است. لذا فقهاء احتیاطاً گفته‌اند که به عربی ادا شود، و گرنّه جزو اصل مطلب نیست. پس، به همین جهت آئین نداشتن زنا و آئین نداشتن ازدواج است که پیمان زناشویی و ازدواج در هر ملت و آینین از نظر اسلام محترم است.

در اینجا بی‌مناسبت نیست که در مورد مُتعه یا صیغه مطلبی را متذکر شویم. صیغه از مسائل اختلافی بین سنی و شیعه است. درباره زن بدکاره که کارش زنا و حرام است اختلافی نیست. در این هم شک نیست که ازدواج واقعی آن است که دائمی و همیشگی

۱. در برخی منابع آمده است که علی^(۱) متهمن به خیانت در اموال عمومی را در حبس نگه می‌داشت. نکه: ثقیل کوفی، ابراهیم بن محمد، الغارات، تهران، انجمن انتشارات آثار ملی، ج ۲۰، صص ۵۲۲ و ۵۲۵.

باشد. اما در ازدواج موقت بحث است. اهل سنت عقد موقت را جایز نمی‌دانند، مگر در شرایطی که درباره آن سختگیری می‌کنند و متعه را در همه وقت تجویز نمی‌کنند. به اعتقاد آن‌ها، در موارد استثنایی، مثل مسافرت طولانی مدت یا جنگ و اضطرار و مانند آن‌ها، برای جلوگیری از فساد، می‌توان ضرورت ازدواج موقت را پذیرفت. به هر حال، آن را بسیار محدود و در شرایط استثنایی تجویز می‌کنند؛ ولی علمای شیعه در غیر آن شرایط نیز آن را مباح می‌دانند.

مجازات سرقت

چرا باید دست دزد را برید؟^۱

این حکم را دشمنان اسلام برای خشن جلوه دادن آن مستمسک قرار داده‌اند و آن را حکمی ارجاعی می‌دانند. اما اولاً: باید دید در چه شرایطی است که اسلام حکم می‌کند دست دزد را باید برید. ثانیاً می‌پرسیم که اگر دست دزد را نبریم، با او چه باید بکنیم؟ می‌گویند دزد را به زندان باید انداخت. اما زندانی کردن او حاصلش همین است که می‌بینیم. آیا ضرر به زندان انداختن دزد و تبعات آن برای او و اجتماعش بیشتر است یا دست بریدن؟ توجه کنید که وقتی اسلام حکمی می‌دهد، تمام ظروف و شرایط محیط را در نظر می‌گیرد. احکام اسلام در محیطی که خود ایجاد کرده است باید به اجرا درآید. شرایط محیط در مقدار جرم و خود جرم اثر بسیار دارد. در جایی که وسائل زندگی برای همه کس فراهم است، اگر کسی دزدی کند جنایتکار است. باید ارتباط هر حکمی را با سایر احکام سنجید و بعد اظهار نظر کرد. پس، مسأله این است که در شرایط حکومت و اقتصاد اسلامی حکم دزدی چیست. برطبق قوانین رایج امروز، دزد را به زندان می‌اندازند. اما با این کار زندگی او تباہ می‌گردد و خانواده‌اش ممکن است از هم بپاشد. وانگهی، در زندان نگه داشتن، یعنی دادن مخارج زندگی مجرم از کیسهٔ ملت! و تازه اصلاح هم نخواهد شد، چون در زندان بر روی هم به او خوش می‌گذرد. بنابراین آزاد که شد دویاره مرتکب جرم می‌شود و به زندان بر می‌گردد. اسلام با در نظر گرفتن شرایط اجتماعی و فرهنگی‌ای که ایجاد می‌کند، می‌گوید باید دست دزد را برید. و این حکم نه از لحاظ خود

۱. «وَالسَّارِقُ وَالسَّارِقَةُ فَاقْطُعُوا أَيْدِيهِمَا جَزَاءٌ بِمَا كَسَبُوا إِكْلَالًا وَنِنَّةٌ وَاللَّهُ أَعْلَمُ بِحَكْمِهِ». و مرد و زن دزد را به [سزا] آنچه کرد هماند، دستشان را به عنوان کیفری از جانب ببرید، و خداوند توانا و حکیم است». مائده (۵)، ۳۸.

دزدی است، بلکه برای کیفر دادن به هنک حریم است. اگر کسی به قصد سرفت قفلی را بشکند یا از دیواری بالا ببرود، حریمی را شکسته است و باید دستش را ببرید. حریم اشخاص و اجتماع محترم است. و البته سخن بر سر حریم بسته است، نه حریم باز. مطلب دیگر اینکه قطع ید سارق حق قاضی نیست، چون اگر صاحب مال از دزد شکایت نکند و او را تعقیب قانونی نکند و یا عفو شوند، باید دستش را ببرید.

احکام و شرایط ببریدن دست دزد

موضوع مهم دیگر اثبات جرم است. فقهاء بر اساس حدیث نبوی: «إذْرَوْا الْخُدُودَ بِالشَّهَيْهَاتِ»^۱ یعنی اگر شباهی در مجرمیت پیدا شد، گفته‌اند باید حد اجرا شود. از آن مهم‌تر شهادت دو عادل است که بدون اختلاف با یکدیگر، هر دو شهادت دهنده که متهم «متجاوز به حریم» است، یا خود متهم اقرار و اعتراف کند. در این صورت است که اگر اولین بار دست به دزدی زده باشد، فقط چهار انگشت دست راستش را می‌برند و بار دوم مچ پای چپ او را قطع می‌کنند و بار سوم محکوم به حبس ابد و بار چهارم اعدام می‌شود. به شهادت تاریخ، در تمام دوران پیامبر^(ص) و خلفاء، شاید یکی دو مورد ببریدن دست دزد پیش آمده باشد؛ زیرا تأمین اجتماعی وجود داشته و حداقل احتیاج افراد فراهم بوده است. بنابراین، این قانون بیشتر جنبه ارعابی دارد. شرایط حکم به ببریدن دست دزد آسان احراز نمی‌شود. سارق باید عاقل و بالغ باشد؛ سرفت باید از حریم باشد؛ جرم باید محرز باشد و هیچ شباهی درباره آن نباشد؛ یعنی قاضی نمی‌تواند از علم باطنی خود استفاده کند. با احراز همه این شرایط، البته اگر کسی متهم به دزدی شد به حد اشتهرار، ولو شاهدی هم نداشته باشد، قاضی می‌تواند، برای حفظ امنیت اجتماعی، حکم به اجرای حد کند.

شیوه‌های برخورد با مخالفان فکری

اگر کسی در تحقیق خود درباره اسلام اشتباه کرد، چطور باید او را راهنمایی کرد؟ «أذْعُ إِلَى سَبِيلِ رَبِّكَ بِالْحِكْمَةِ وَ أَنْقُوعِظَهُ أَلْحَسَنَهُ وَ جَادِلْهُمْ بِاللَّتِي هِيَ أَحْسَنُ». این

۱. الصدوقي، من لايحضره الفقيه، قم، نشر اسلامي، ج ۴، باب نوادر الحدود، ص ۷۴، حدیث ۵۱۴۶؛ الهندی، کنز العمال، همان، ج ۵، کتاب الحدود، الفصل الاول، ص ۱۲۲، حدیث ۱۲۹۵۳؛ همان، الفصل الثاني، حدیث ۱۲۹۶۸.
۲. «با حکمت و اندرز نیکو به راه پروردگاری دعوت کن و با آنان به [شیوه‌ای] که نیکوتر است مجادله نمای». نحل (۱۶)، ۱۲۵.

دستوری است کلی. کسی که ذهن استدلالی دارد برای او باید دلیل آورد و با حکمت و برهان ثابت کرد که راه درست کدام است. اما کسی که با عقلانیت و امور برهانی آشنایی ندارد، او را باید ترغیب و تشویق کرد و به راه پروردگار آورد. اما اگر کسی جدلی است و می‌خواهد به هر ترتیب حرفش را به کرسی بنشاند و ثابت کند، با او باید به سفارش قرآن کریم - به بهترین وجهی که دشمنی او را بر نیانگزید جدل کنند.

